

перия, да си представимъ мжчнотиитѣ, съ които трѣбвало да се бори човѣкъ при такава една рискувана работа, да вземнемъ предвидъ лошитѣ пжтища, труднитѣ съобщения между селата и градоветѣ и предъ насъ ще изпъкне мощната фигура на единъ българинъ, който решилъ съ всички сили и способности да бжде полезенъ на своя родъ, не толкова на себе си, защото можелъ да продава бубено семе въ Италия и да живѣе охолно и безъ много рискове. Отъ такива хора има нужда днесъ Търново.

Фабриката за бѣли брашна почнала да работи и отъ день на день превръщала житото въ хубаво брашно и тъй се увеличило и производството на самото жито въ селата. Обаче и тукъ мжчнотиите срещнали Попова. Хората не били привикнали да употребяватъ такава брашно, та не го купували и самото брашно не се пласирало. Но и това не отчаяло Попова. Той отваря две фурни въ Търново, заловилъ се да произвежда бѣлъ хлѣбъ, и работата потръгнала. Това внесло ободрение въ душата на Попова и той усилилъ, удвоилъ енергия. Не се минало и много време и щастието му се усмихнало: той намѣрилъ пазаръ вѣнъ отъ турската империя, а именно въ Румжния и вече трудътъ му билъ възнаграденъ. Поповъ се окуражилъ и решилъ да разширочи своето предприятие, като построилъ воденица въ Дервентъ.